

Zatvorska priča: Poseban tretman

Prethodno poglavlje: [Zatvorska priča: Veštačenje](#)

U CZ-u, osim standardnih blokova sa 3-6 soba, blokova sa samicama na „nuli“ i blokova za mere lečenja, ima i par posebnih blokova koji dosta odudaraju od ostalih blokova, ili po uslovima, ili po ljudima koji su u njima smešteni.

Uzmimo za početak blok za slobodnjake. U CZ-u postoji mogućnost izdržavanja kazni koje nisu duže od godinu dana ili ako je nekome ostalo da odleži do godinu dana od neke duže kazne. To se realizuje na bloku za slobodnjake, gde ima nekoliko soba koje se razlikuju od ostalih blokova po tome što imaju struju u sobi, pa samim tim i normalne televizore a ne one male na akumulatore. Slobodnjaci mogu da budu radno angažovani na razne načine. Tu je paketno odeljenje koje raspoređuje pakete i ručkove od kuće, razvozi kolica sa istim po blokovima i prosleđuje džakove sa stvarima koje prilikom posete robovi vraćaju svojim porodicama. Tu su još kuhinja, garaža, neraspoređeni koji rade sve i svašta, kantina itd. U svakom slučaju, slobodnjaci imaju poseban blok koji ima malo bolje uslove nego ostali blokovi, ali ništa spektakularno.

Postoje dva bloka maštovitog naziva koji se tretiraju kao nešto ekskluzivno iako realno to nisu, jer zatvor je zatvor. Ta dva bloka su takozvani „Hajat“ i „Hilton“. Njihova imena daju na znanje ljudima da su tamo predrkani uslovi. Na Hajatu su veće sobe sa više ljudi, a na Hiltonu su sobe za 4-6 ljudi, plus što imaju toplu vodu, i u suštini to je to. Glavna stvar kod tih blokova je u ljudima koji se tu nalaze. Tu su uglavnom ljudi za ozbiljna i medijski praćena dela, ali koji nisu problematični, to jest znaju da se ponašaju. Tu su razni direktori optuženi za milionske prevare, članovi međunarodnih narko kartela, tipovi optuženi za organizovani kriminal i

ljudi sličnog profila, ali takođe ima i ljudi čije su porodice ili advokati imali neku vezu preko koje su im sredili da budu u tim malo bojim uslovima na Hajatu ili Hiltonu.

Kao u svakom zatvoru, i u CZ-u ima cinkaroša, nameštaca pun kurac. Za neke se ne zna, pa mirno robijaju, ali za neke se zna, pa imaju problema po sobama. Za te za koje se zna je napravljen poseban cinkaroški blok na kojem su cinkaroši, likovi koji su imali problema po drugim blokovima iz kojih god razloga, i matorci koji se jedva kreću (uglavnom neki matori direktori). Tu su u suštini izolovani od ostatka zatvora i mirno robijaju i oni kojima je tu mesto i oni kojima nije, jer nije retka pojava u zatvoru da nečiji dušmani puste buvu za tipa da je cinkaroš i odmah nastane problem.

U Beogradu, kad klinac od 16-17 godina izbode nekog, napravi razbojništvo ili ubije nekog, nema tu mama-tata, ovo-ono, nego ga murija prebacuje pravo u CZ na blok za maloletnike ili, kako ga svi zovu, na „maloletničko“. Tu ima par soba za klince i ne mogu da zamislim kako oni doživljavaju CZ kada ih dovedu sa, fazon, 16-17 godina, bukvalno deca. Verovatno se veoma ??? kada ih uvedu u onu tvrđavu. Ono što je karakteristično za maloletnike u CZ-u je to da im na kantini ne daju da kupuju cigare, ne mogu da ih drže u CZ-u duže od 3 meseca i, kao, ne mogu da ih biju žandari (gistro).

Najzanimljiviji „posebni“ blok u CZ-u je definitivno ženski blok. Ženski blok je podeljen u dve ture za šetnju, jer je to jedan blok ali u dve celine. Robijaši, nekad kad idu na šetnju, posetu, kod advokata ili na kantine, vide u prolazu neku ženu sa tog bloka, a nekad se vidi deo ženskog bloka kako ide na šetnju. Robijaši koji nisu videli nikog sa tog bloka obično očekuju da su te žene skockane, našminkane, i u top formi, a onda, kad ih u CZ-u slučajno sretnu, zgranu se kada vide propale, ponižene, bezvoljne žene kojima verovatno nije ni do čega. Najviše me je iznenadilo kada sam video koliko zatvor jače utiče na žene nego na muškarce. Možda sam stekao pogrešan utisak, ali meni je tako delovalo. Na ženskom bloku

ne rade komandiri nego komandirice, koje ili izgledaju sasvim normalno, ženstveno, ili izgledaju kao razbijači, bodibideri od 120 kila. Postoje razni tračevi i priče o dešavanjima na ženskom bloku, tračevi koji datiraju još iz devedesetih i niko ne zna da li ima istine u njima. To su priče o silovanju žena po kancelarijama na centralnom hodniku od strane pubova, raznim kres-varijantama sa pubovima, pa sve do priča o rupama u zidovima između ženskog bloka i bloka pored, kroz koje su se navodno robijaši i robijašice karali.

Ovo su ti neki „specifični“ blokovi sa specifičnim stanovnicima CZ-a, ali se sve na kraju svodi na isto: nekom je malo bolje, nekom je malo gore.

Sledeće poglavlje: [Zatvorska priča: Odvod](#)